TÄHTI-SARJAT
N:o 9
Syyskuu
1960
Hinta
50:—

ROY ROGERS

ja TRIGGER

Ville Viikari

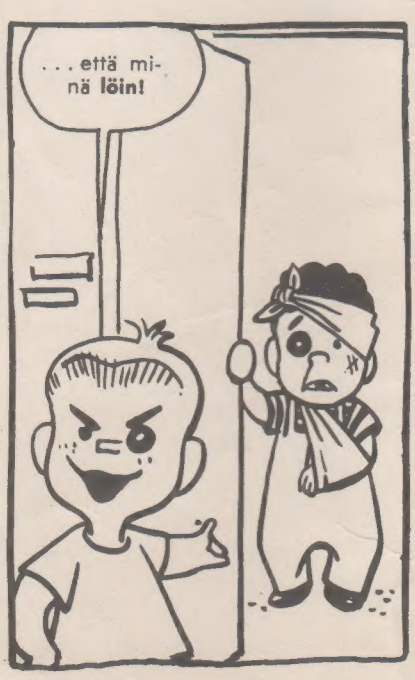

ROY ROGERS JA TRIGGER

Muulikaravaanin salaisuus

Roy Rogers on ratsastanut vähän matkan päähän Kultakuilusta Pat Bradyn sekä Pike Bannermanin seurassa. Pike on karjatilallinen, josta on tullut liikemies.

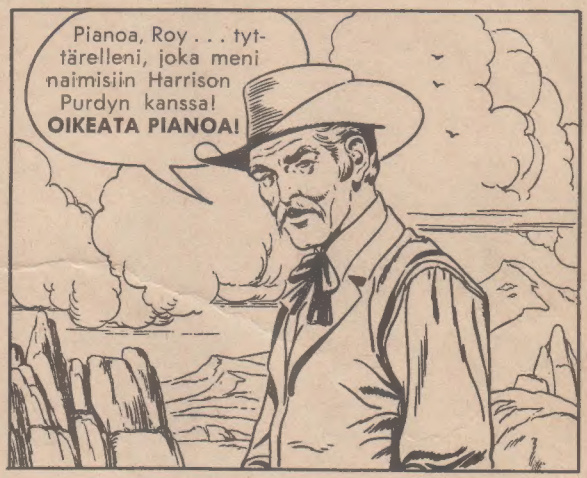

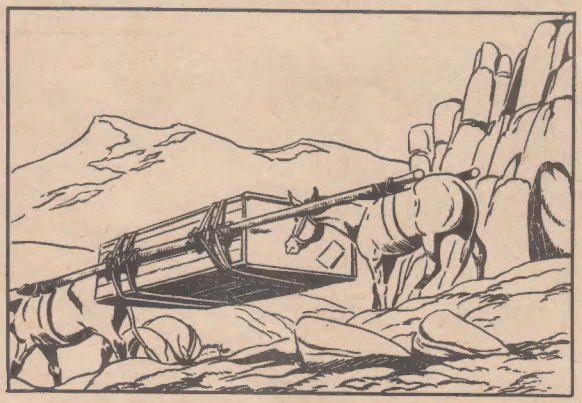

Royn tovereineen katsellessa muulikulkue saapuu polun kapeimmalle kohdalle.

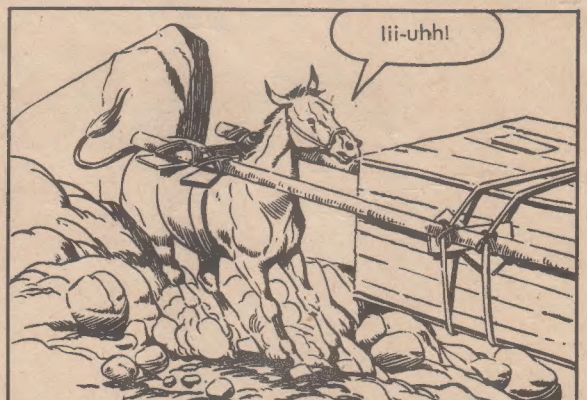

Jyrkällä polulla takimmainen muuli yrittää turhaan saada pitävää jalansijaa pettävällä maalla.

Päätoimittaja: B. Terni. Julkaisija: Tähti-sarjat, Hämeentie 155, Helsinki. Puh.: vaihde (Paletti) 79 04 33. Ilmestyy kerran kuukaudessa. Irtonumero 50 mk. Tilaushinta 1/1 vsk. 450 mk. — Painettu Lehtipaino Oy:n Offsetpainossa Helsingissä. — Copyright 1957 by Roy Rogers-Frontiers, Inc. All rights reserved. Published in the Finnish language exclusively under the authority of Reportage Bureau Laszlo by arrangement with Western Printing & Lithographing Company Wisconsin, Racine, U.S.A., producers of the English language editions published by Dell Publishing Company in the U.S.A. and Canada.

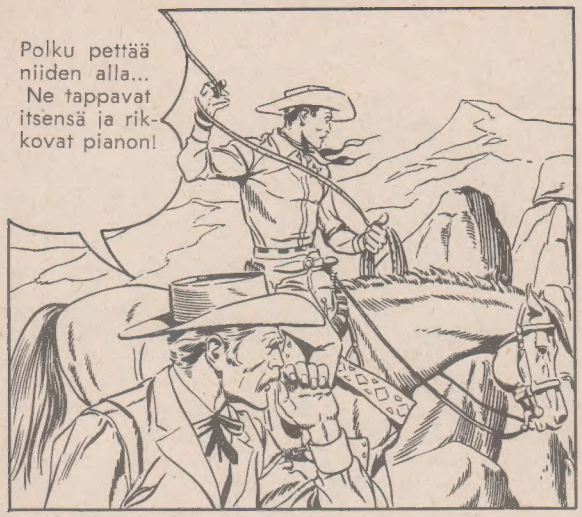

Piken karjuessa ohjeita muulikaravaanin ajajalle Roy heilauttaa lassoaan . . .

. . . ja heittää silmukan takimmaisen muulin kaulaan!

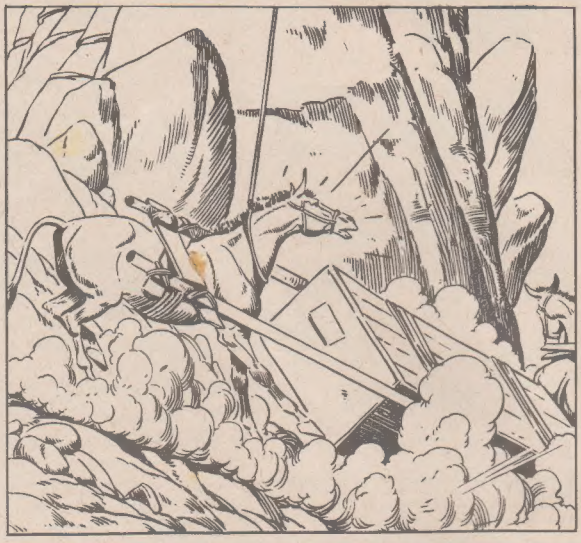

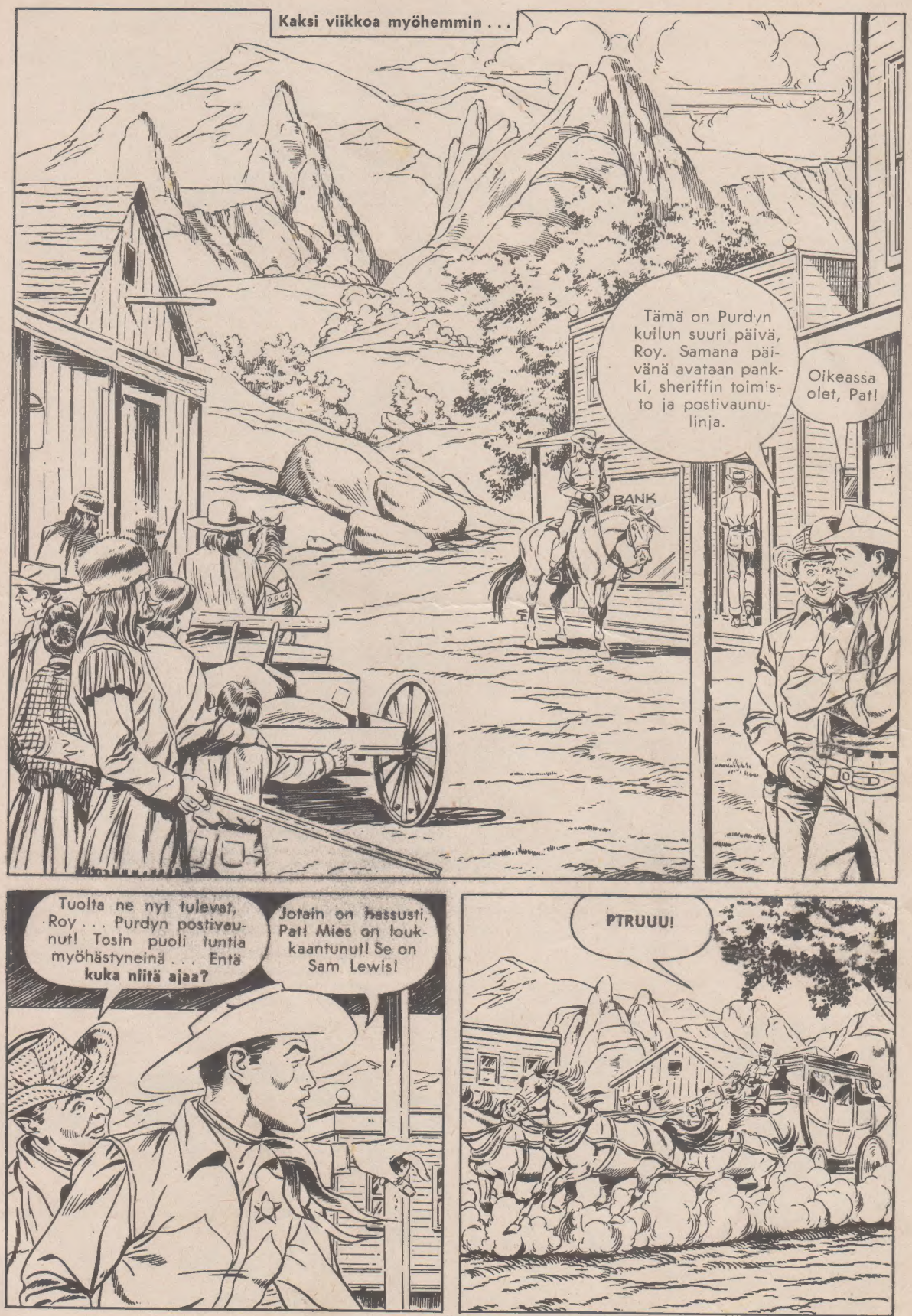
Kaksi viikkoa myöhemmin . . .
Tämä on Purdyn kuilun suuri päivä, Roy. Samana päivänä avataan pankki, sheriffin toimisto ja postivaunulinja.
Oikeassa olet, Pat!
BANK
Tuolta ne nyt tulevat, Roy . . . Purdyn postivaunut! Tosin puoli tuntia myöhästyneinä . . . Entä kuka niitä ajaa?
Jotain on hassusti, Pat! Mies on loukkaantunut! Se on Sam Lewis!
PTRUUU!

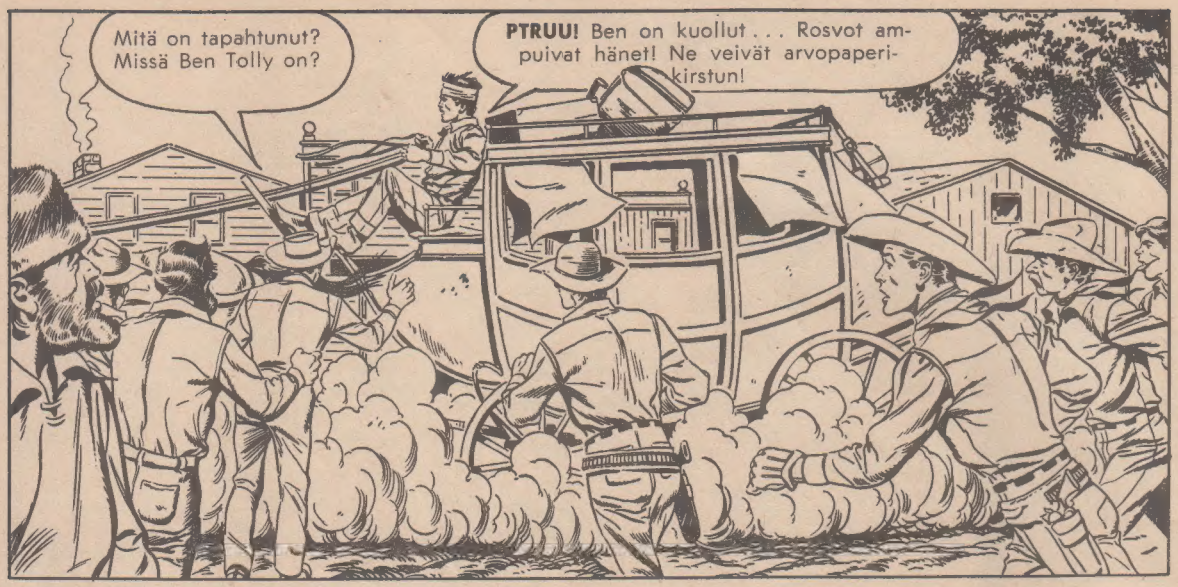
Mitä on tapahtunut? Missä Ben Tolly on?
PTRUU! Ben on kuollut . . . Rosvot ampuivat hänet! Ne veivät arvopaperikirstun!

Mikä otsaasi on sattunut, Lewis?
Maantierosvon revolverinperä! Bill Bannerman on vaimoineen vaunuissa. Bill on haavoittunut.

Ampuivat Billiä käsivarteen!
Hyvä etteivät osuneet sydämeen! Kuinka monta niitä oli, rouva?

Näin vain kaksi naamioitua miestä! Ampuivat Ben Tollyn alas kuskipukilta! Sam ja minä yritimme tarttua niiden aseisiin, mutta ne olivat meille liian nopeita!
Ja ne veivät arvoesinekirstun!

Ratsaille, miehet! Jokaikinen, joka satulassa pysyy!
Odota, Pike! Minä olen sheriffi . . . ja tämä on minun tehtäväni!

En tarvitse possea ajamaan takaa kahta rosvoa, Pike! Kokonainen miesjoukko sotkisi vain jäljet, saisi aikaan valtavan melun ja hidastaisi kulkuamme!
Kenet otat mukaasi, Roy?

Patin tietenkin . . . ja sitten sinut, Harrison Purdy! En muita!
Olen valmis, Roy! Hevoseni on satuloitu!

Sinä tunnet tämän rotkomaan kuin oman kätesi, Harrison! Siksi tarvitsen sinua! Tule!
Ala mennä vain!

Sam Lewis sanoi, että se tapahtui juuri sillan tuolla puolen, kolme mailia Kultarotkolle päin!

Tarkistavatko he, että Ben Tolly oli kuollut?
Ei! Sam Lewis sanoi, että rosvot pakottivat hänet nousemaan kuskipukille sitten kun olivat ottaneet arvoesinekirstun haltuunsa! Viisikymmentätuhatta kullassa!

Kahden mailin perästä . . .
Tässä on silta . . . mutta ei merkkiäkään Ben Tollysta!

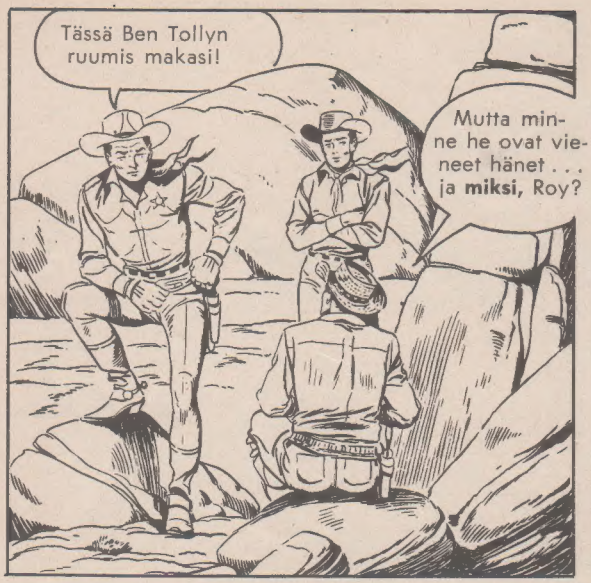
Tässä Ben Tollyn ruumis makasi!
Mutta minne he ovat vieneet hänet . . . ja **miksi,** Roy?

Eivät ainakaan piilottaakseen ruumiin sukulaisilta . . . Ben oli ulkopuolinen, vain kuski, jonka Pike oli palkannut ajamaan vaunujaan.
Hmmm! Katsotaanpa, ovatko ryöstäjät jättäneet mitään jälkiä...

Heidän on täytynyt tulla pitkän matkan päästä ja jalan, sillä tässä maastossa ei liikuta hevosella mihinkään muuten kuin polkuja pitkin!

Tuntia myöhemmin...
Auringonlaskuun on vain tunti aikaa, pojat! Emme ole löytäneet mitään hevosten jälkiä ja vain pari kolme saappaan jälkeä! Mitä **sinä** arvelet, Harrison?
Niin, Roy . . .

. . . jos ajattelen itseni rosvojen tilalle, niin olisin jättänyt hevoseni laitumelle kuilumaan ulkopuolelle toiselle puolelle jokea! Ryöstön jälkeen kätkeytyisin jonnekin, ennenkuin lähtisin pyrkimään hevosten luokse.

Arvattavasti sinä tiedät jonkin tuollaisen hyvän kätköpaikan, Harrison?
Parin mailin matkan päässä täältä on yksi . . . aivan lähellä jokea!

Meidän on oltava varovaisia, kun tulemme lähemmäksi. Jos ne ovat siellä, niin ne ovat kuin linnoituksessa!

Seis! Tunnen savun hajua! Ja olemme jo hyvin lähellä paikkaa, josta puhuin!
Siis olit oikeassa, Harrison! Entä nyt?

Kierrämme paikan ja ylitämme joen!

Huh! Virta on kova, Harrison! Jos ajelehdimme vielä vähän pitemmälle . . .
Eivät he voi nähdä meitä, Pat! Olemme kaukana ylävirrassa!

Luulen tietäväni, missä he aikovat ylittää virran pimeän tultua!

Yön tullen . . .

Tämä on ainoa paikka, mistä heidän nuotionsa voi näkyä!
Kummallista, että ne ovat viitsineet raahata Ben Tolly-paran ruumista mukanaan aina tänne asti!

Mutta ehkeivät he sitä tehneetkään! Nyt ne tulevat... ja niitä on **kolme!**

Kolmeko? Ne... Ajatteletko, että Ben Tolly?

Toisella rannalla erottuu hämärästä kolme hahmoa, jotka kantavat hyvin raskaalta vaikuttavaa lauttaa.

Älä kallistele sitä, tai saat **sukeltaa** ne pohjasta!

Kun he lähtevät kahlaamaan, kuuluvat heidän äänensä epäselvänä mutinana yli virran veden kohinan.

Annetaan niiden tulla tänne puolelle, ennenkuin teemme mitään . . .

Nyt tiedän . . . arvoesinearkku!

Yritän lassota niistä jonkun . . . ehkä parikin. Silloin emme ehkä tarvitse käyttää tuliaseita!

Nyt olemme turvassa! Auttakaa minua nostamaan arkku ylemmäs!

Miesten kumartuessa nostamaan raskasta arkkua viuhahtaa Royn lasso ilmassa . . .

. . . ja sen silmukka kiristyy rajulla nykäyksellä miesten jalkojen ympärille!

Ja sitten seuraa viimeinen riuhtaisu.

Royn tovereineen päästäessä lasson irti miehet romahtavat yhteen kasaan!

Royn napsauttaessa käsiraudan miehen ranteen ympärille hän saa huumaavan iskun kivestä . . .

Maailma pyörii Royn silmissä, mutta seuraavassa hetkessä hän napsauttaa käsirautojen toisen renkaan toisen miehen nilkkaan.

Roy Rogersin hevonen TRIGGER ja PIENI VILLIVARSA

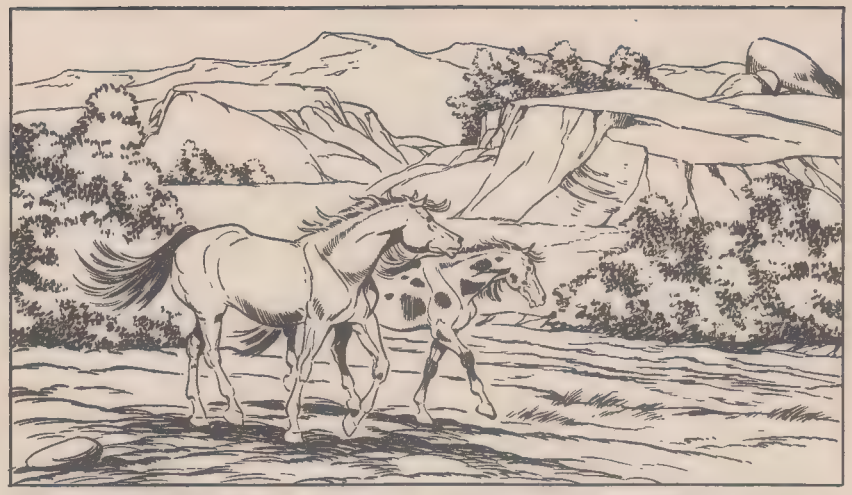

Kun Pinto Jack on täydelleen toipunut haavasta, jonka se sai toverusten paetessa hevosmetsästäjien ansasta, se ja Trigger jatkavat vaellustaan tunkeutuen syvemmälle sagepensasta kasvavaan erämaahan. He seuraavat erään virran juoksua.

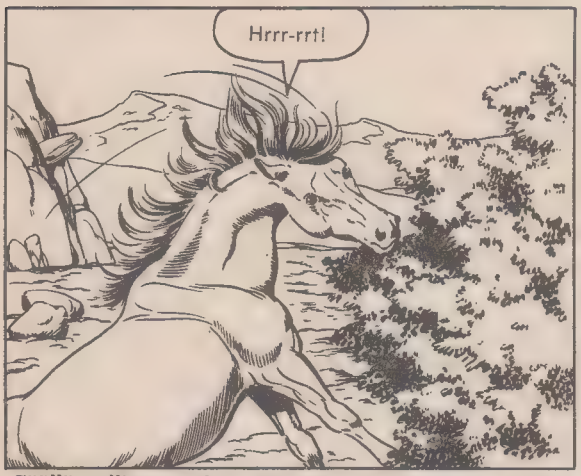

Täällä vallitsee miltei yksitoikkoiselta tuntuva rauha ja hiljaisuus. Ainoan vaihtelun tuo jokin polun poikki mateleva käärme tai pensaan juurelta toiselle vilistävä sisilisko.

Sitten maa, joka tähän asti on jatkunut tasaisena kuin pöytä, putoaa äkkijyrkästi pieneen umpikanjoniin!

Sinne kattilalaaksoon syöksyvät myös sen puron vedet, jota he ovat seurailleet.

Lämpimänä tuulenpuuskana alhaalta kohoava ilma tuo Triggerin sieraimiin vieraiden hevosten hajun . . .

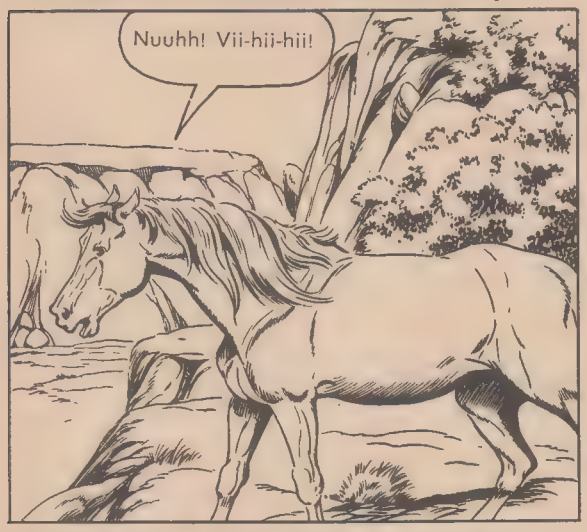

. . . ja katsoessaan kanjonin pohjalle hän näkee heidät! Heidän vastaushirnuntansa on ystävällinen.

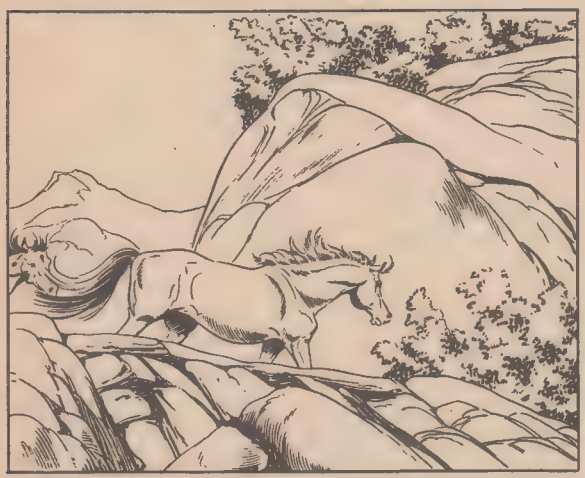

Mutta ravatessaan kanjonin reunaa ei Trigger näe missään paikkaa, josta se voisi turvallisesti laskeutua alas laaksoon.

Mutta Pinto Jack keksii paikan, missä kasvaa erittäin mehevän näköistä ruohoa. Kanjonin reuna on siinä luhistunut muodostaen pienen kielekkeen.

Tällä kielekkeellä on tuskin kylliksi ruohoa yhdeksi kunnon ateriaksi, mutta lähellä sen reunaa on muutama erittäin herkullinen ruohontupsu . . .

Jack kurkottuu yhä pitemmälle.

Äkkiä reuna luhistuu! Pelosta hirnahtaen pinto alkaa luisua.

Se kierii alas kuiluun . . .

. . . ja jää valittaen maahan makaamaan!

Hätääntyneeseen kutsuunsa saa Trigger vain valittavan vastauksen.

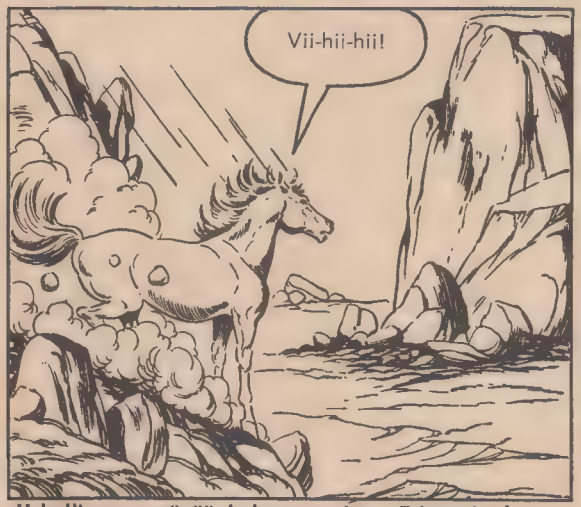

Uskollisuus ystävää kohtaan voittaa Triggerin luontaisen varovaisuuden! Ehdoin tahdoin se lähtee liukumaan alas laaksoon!

Tomupilven keskellä pärskyen se saapuu alas laakson pohjalle!

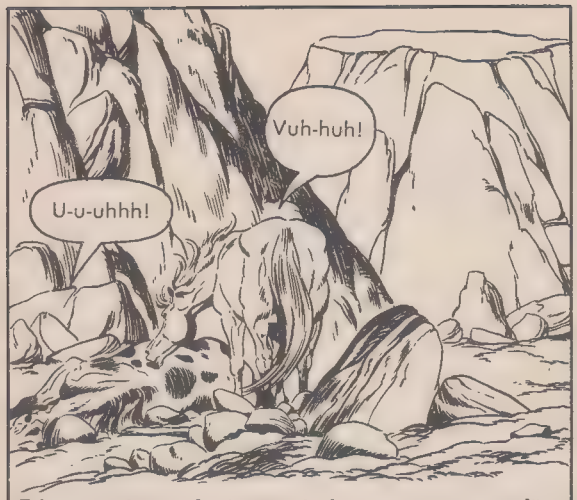

Trigger vaistoaa heti, että Jack on enemmän pelästynyt kuin loukkaantunut, ja yrittää saada sitä nousemaan . . . mutta turhaan!

Trigger menettää kärsivällisyytensä! Tämä »olen-pelosta-ihan-kuollut»-asenne kiukuttaa sitä, ja siihen on yksi hyvä parannuskeino! Trigger näykkäisee ystäväänsä korvasta!

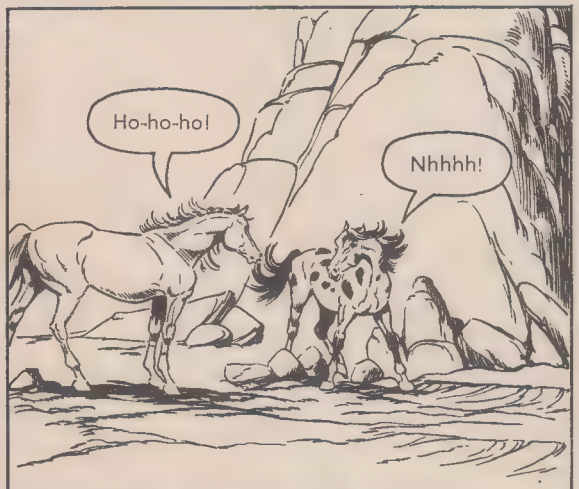

Loukkaantuneen näköisenä Jack ponnistautuu jaloilleen . . . Trigger on silminnähtävän huvittunut.

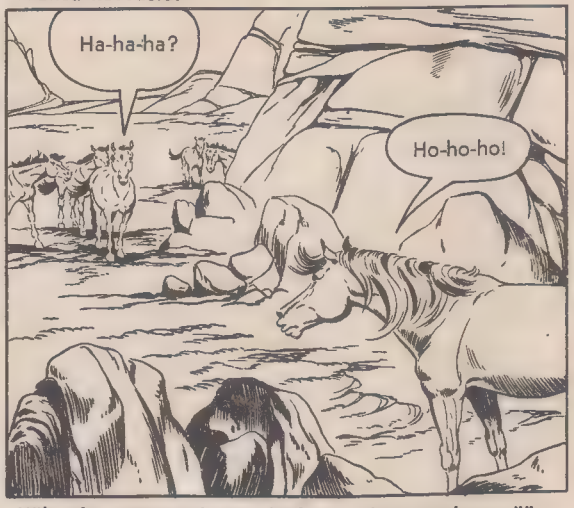

Käheiden äänien kuoro kaikuu vähän matkan päästä . . . villihevoset! Surkeita otuksia . . .

. . . ja kooltaan vain puolet tavallisen hevosen koosta! Yhdellä niistä on kaktuksenpiikkejä suupielissään!

Trigger tietää, mitä se merkitsee . . . sillä vain nälkää nähdessään hevonen syö kaktusta!

Pinton hörähtäessä inhosta pienet hevoset säikähtävät . . .

. . . ja säntäävät kohti suojaavia puita! Ne ovat kummallisia puita, sillä niiden lehdet ja kuorikin on kaluttu niin korkealle kuin pieni hevonen ylettyy.

Kaikki se vähäinen ruoho, mikä laaksossa kasvaa, on kaluttu aivan juuria myöten olemattomiin . . .

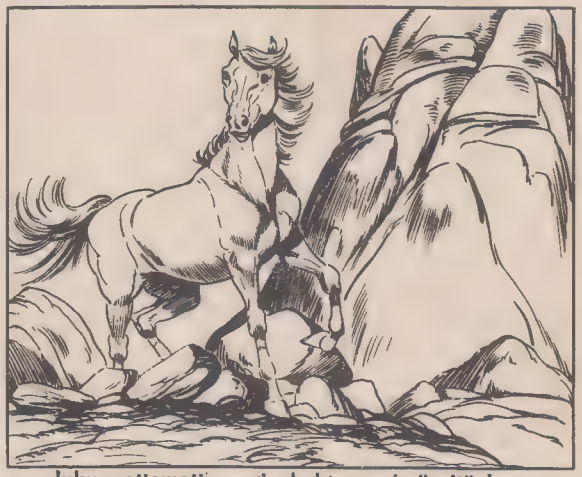

. . . lukuunottamatta paria kohtaa, missä sitä kasvaa niin korkealla kanjonin seinämissä, ettei pieni hevonen sinne ylety! Triggerillä on päässään vain yksi ajatus . . . mistä löytää paikka, josta voi päästä pois täältä!

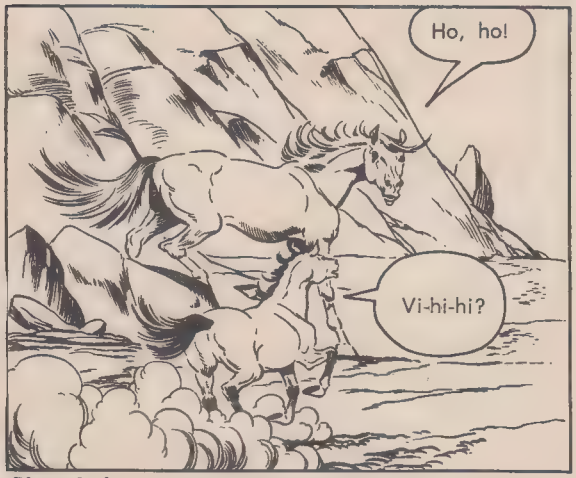

Pinto Jackin ravatessa johtajansa jäljessä tämä tekee uuden tuttavuuden . . . Se on pieni lystillinen villivarsa, joka tuntuu ihastuneen Triggeriin . . .

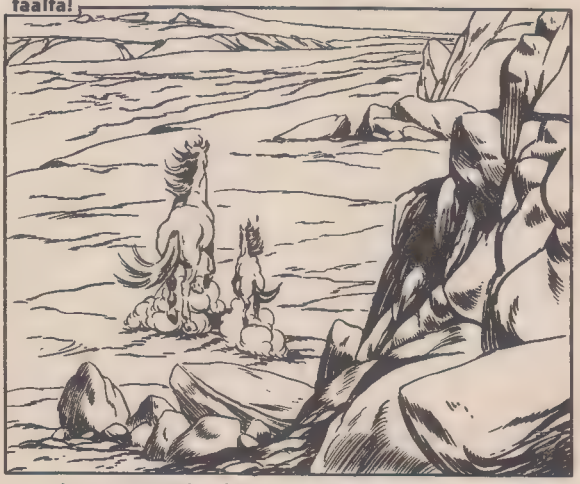

. . . ja se pysyttelee hänen perässään itsepäisesti kuin takiainen! Aluksi Trigger ei kiinnitä siihen mitään huomiota etsien vain ulospääsyä, jota ei ole olemassa.

Veden kohina saa Triggerin huomaamaan, että hänellä on jano ja kuuma.

Viileä, vuolas virta tuntuu hyvältä Triggerin jaloissa! Mutta varsa ei ole tottunut kahlaamaan näin syvässä vedessä.

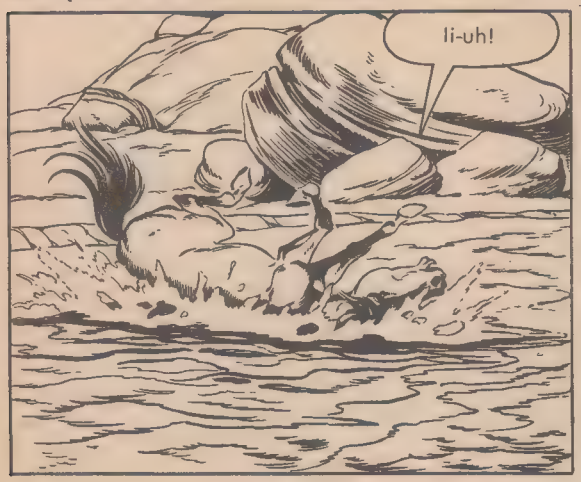

Liukas kivi saa sen kompastumaan, ja virta vie sen mennessään.

Se joutuu syvään veteen ja lähtee ajelehtimaan kohti synkkää kuilua!

Sitten Triggerin hampaat tarttuvat pikku varsan harjaan ja alkavat kiskoa sitä kuiville.

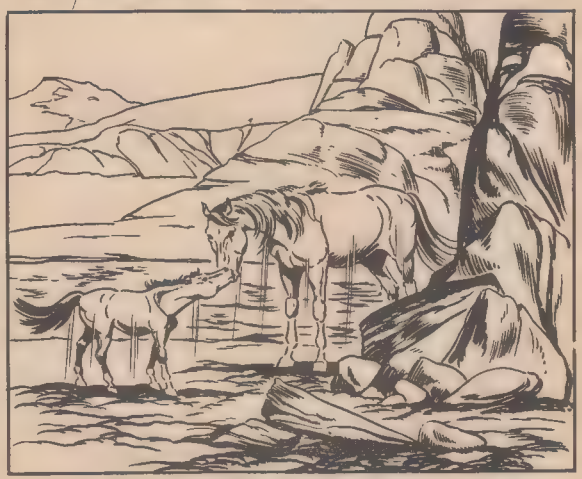

Hetken kuluttua kaikki on ohi . . . paitsi että pikku varsa on löytänyt itselleen sankarin . . . ja Trigger on saanut palvovan ystävän!

ROY ROGERS JA TRIGGER

"SUURI VESI"

Palaten varhaiselta aamuratsastukselta Pat Brady hyppää vaahtoavan hevosensa satulasta.

Kolme tuntia myöhemmin ylämaassa . . .

Heidän syödessään . . .

Roy näkee miten pensaikosta tulee esiin intiaani, katselee hetken ympärilleen ja häviää sitten näkyvistä.

Tuolla intiaanilla oli Patin asevyö . . . mutta Patin luodikon hän on kätkenyt jonnekin. Minne?

Tuo kivi . . . hmmm! Sen takana **voi** olla luolan suu.

Oikein arvasin! **UGH!**

Varastetut luodikot! Kokonainen asevarasto! Ammuksia myös!

Lainaan tämän . . . ja sitten minun on keksittävä mitä teen.

En voi viedä kaikkia aseita mennessäni, mutta voin tehdä ne toistaiseksi käyttökelvottomiksi . . . pudottamalla kaikki ammukset tähän syvään halkeamaan!

Juuri kun Roy on tullut metsän reunaan, viheltää luoti hänen korvansa ohitse.

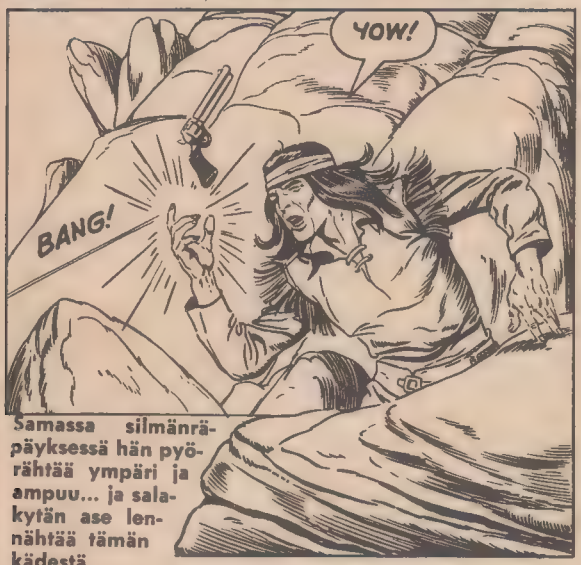

Samassa silmänräpäyksessä hän pyörähtää ympäri ja ampuu... ja salakytän ase lennähtää tämän kädestä.

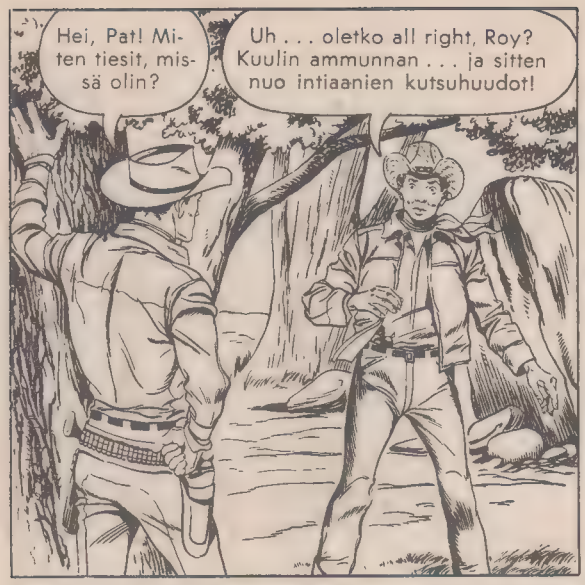

Jälleen Roy käännähtää ja ampuu, ennenkuin vastustaja ennättää väistää!

Vihdoin he saapuvat kallionkielekkeelle.

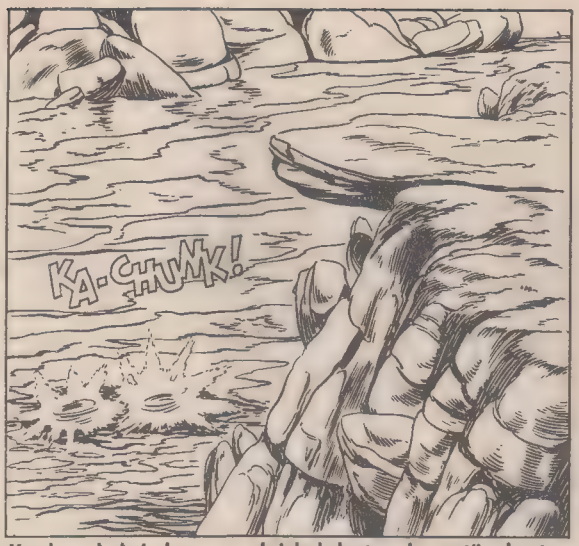

Kuuluu kaksi kumeaa loiskahdusta, ja ystävykset häviävät pinnan alle . . .

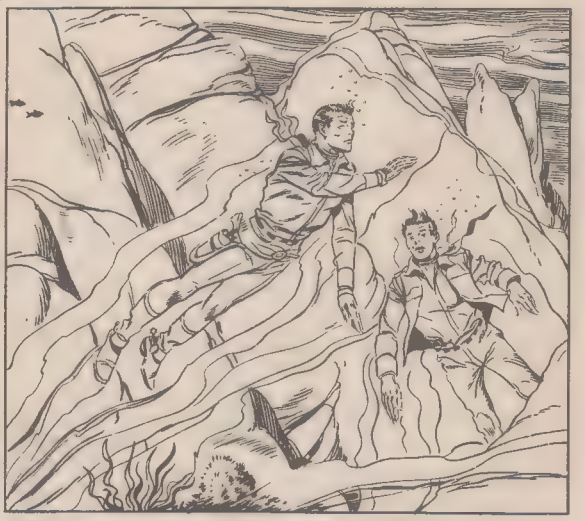

He ponnistelevat pohjasta kohti pintaa . . .

Meidän on löydettävä paikka, jossa voimme puolustautua! Tuolla näyttää olevan eräänlainen kallion ulkonema, Pat!
Onkohan se tarpeeksi iso?
Huh! Se on isompi kuin luulinkaan!
Mutta tännekin voidaan ampua kuilun vastakkaiselta reunalta! Ehkä voimme rakentaa irtokivistä suojamuurin!
BR-ROOM-BOOM-BOOM!
Ukkonen! Ja rupeaa satamaan... oikein rankasti!
Ei sitä kestä kauan! Mutta jos ylhäällä vuorilla sataa, niin joen vesi voi nousta äkkiä!
Pat! Katso! Täällä on halkeama, johon voimme vetäytyä!
Tämähän on oikea linnoitus, Roy!
Totta puhut! Eikä tänne näe myöskään kuilun toiselta reunalta!
Roy! Katso! Sade lakkaa ja tuolla on intiaani . . . ei . . . niitä on kolme! Laskeutuvat köysien varassa kuilun toiselta puolelta . . . Etsivät meitä!

Yhä useampia intiaaneja laskeutuu kuiluun. Kaikilla on aseet.

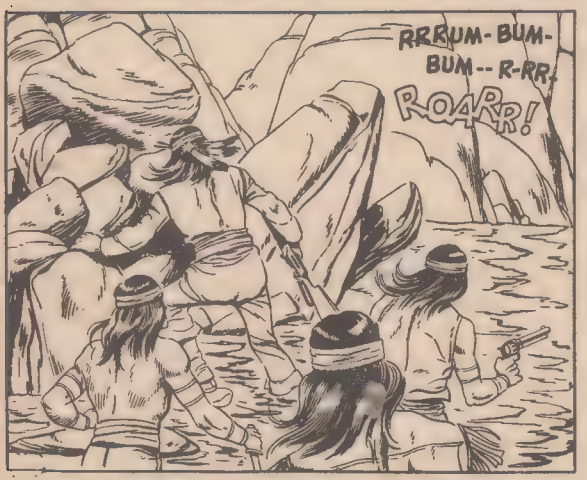

Mutta äkkiä yhtyy luonto leikkiin! Yläjuoksulta päin kuuluu vuorilla sattuneen rankkasateen aikaansaaman tuhotulvan pelätty jylinä!

Päällikkö Kolme Korppia huutaa käskyn.

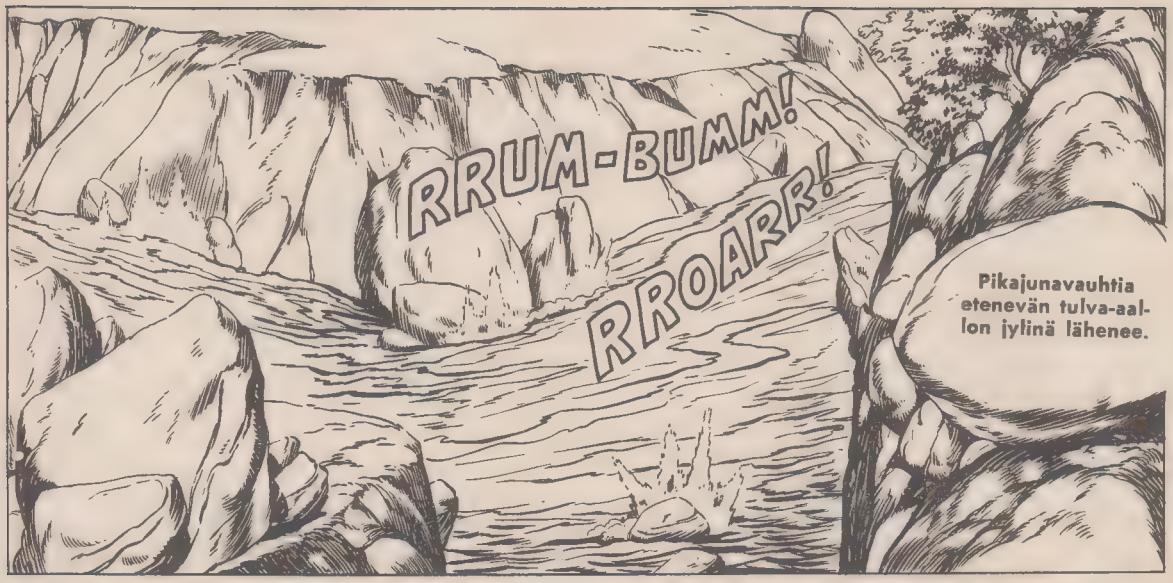

Mutta kun se ärjyen saapuu paikalle, on viimeinenkin intiaani jo kiivennyt turvaan.

Sitten kaikuu Royn ääni voittaen vetten pauhun.

Päällikkö kertoo Roylle, kuka hänen sotureistaan surmasi Cal Bannermanin . . .

»Sudenjäljet!» huudahti Ted vetäen ohjakset kireälle. Hän osoitti maahan, ja myös Ronnie näki käpäläin jäljet. »Varmaan sama peto, joka on käynyt verottamassa isän lampaita», jatkoi Ted. »Seurataan jälkiä.»

Ronnie nielaisi. »Mutta entä — entä jos tapaamme suden?» hän änkytti.

»Ei se tule näkyville», lohdutteli Ted. »Siihen se on liian ovela. Mutta ehkä me löydämme sen pesän, niin että isä voi pyydystää sen raudoilla. Mennään, Ronnie.»

Ronnie ravasi serkkunsa perässä pahoin aavistuksin. Pojat olivat hyvin erilaiset. Ted oli Lännessä syntynyt, kasvanut sen ankarissa oloissa ja niihin tottunut. Ronnie oli vasta saapunut Idästä — oikea pesunkestävä arkajalka siis.

Ronnien hevonen pelästyi poikki pomppivaa harmaata hahmoa.

»Susi!» hän kiljahti tempoen hurjasti ohjaksista.

»Eikä kun jänis», nauroi Ted. »Se pelästyi enemmän sinua kuin sinä sitä.»

Ronnie lehahti punaiseksi. Ted oli tähän asti ollut hyvin hienotunteinen, mutta nyt hän ilmeisesti alkoi menettää kaiken arvonantonsa säikkyvää serkkuaan kohtaan.

»En minä moiti häntä, jos hän pitää minua pahimpana pelkurina mitä maailma päällään kantaa», ajatteli Ronnie surkeana.

Heidän hölkytellessään eteenpäin Ted tarkkaili maata seuraten jälkiä. »Ne näyttävät johtavan putoukselle», hän sanoi.

»Putousten alla on vaarallinen pyörre», Ronnie muistutti pysäyttäen hevosensa. »Isäsi sanoi, ettemme koskaan saisi mennä sinne.»

»Mutta olisi synti ja häpeä jättää jälkien seuraaminen kesken», sanoi Ted intoa täynnä. »Minä ainakin jatkan. Jää sinä tänne, jos sinua jänistää.»

Ronnie ei voinut olla ottamatta vastaan haastetta, muuten kai Ted olisi menettänyt viimeisetkin kunnioituksen rippeet, mitkä hänellä saattoi vielä serkkuaan kohtaan olla. Pojat seurasivat jälkiä jylisevän putouksen alle.

Ted osoitti kiviä, jotka eräänlaisena portaana johtivat virran poikki alapuolella olevaa kurimusta sivuten. »Suden on täytynyt ylittää virta noita pitkin», hän sanoi. »Ehkä sillä on luolansa toisella rannalla. Uskallatko tulla yli, Ronnie?»

Ronnie nyökkäsi vaieten toivoen, ettei koskaan olisi yhtynyt tähän uhkarohkeaan seikkailuun. Mutta nyt oli myöhäistä perääntyä. Ted hyppeli taitavasti kiveltä kivelle aivan kuin ei olisi huomannutkaan miten läheltä vaarallista kurimusta he joutuisivat kulkemaan.

Kun Ronnie katsahti kurimuksessa kiertävään veteen, hän tunsi pyörrytystä. Äkkiä hän menetti tasapainonsa ja putosi. Hän oli joutunut kurimuksen reunalle, mutta hän tunsi miten kiertävä vesi voimakkaasti veti häntä keskustaa kohti.

Kuullessaan Ronnien huudon Ted oli heti hypännyt veteen. Hän sai otteen Ronnien paidasta. Pitkin, voimakkain vedoin hän ui poispäin pyörteestä laahaten Ronnieta mukanaan.

»Kiitos, Ted», Ronnie lähätti, kun he kipusivat kuiville.

»Mitäpä tuosta», Ted murahti kohauttaen olkapäitään. Mutta kotimatkalla hän alkoi näyttää huolestuneelta.

Tedin isä näki heidän märät vaatteensa. »Ted! Oletko ollut putouksella vastoin minun kieltoani? Oletko? Vastaa!»

Ted antoi vain päänsä riippua tohtimatta tunnustaa totuutta.

Mutta Ronnie sanoi epäröimättä. »Kyllä, olimme siellä. Seurasimme kiviä pitkin suden jälkiä. Minä putosin veteen. Ted pelasti minut kurimuksesta. Mutta minä olen aivan yhtä syyllinen kuin hänkin.»

Tedin isä julisti, että rangaistukseksi tottelemattomuudestaan he eivät saisi mennä seuraavana päivänä toimeenpantavaan rodeonäytökseen. Mutta sitten hänen ankara katseensa kävi lempeämmäksi. »Joka tapauksessa te kumpikin olette osoittaneet suurta rohkeutta ja olen ylpeä puolestanne, pojat.»

Ronnie oli ihmeissään. »Ted hyppäsi kurimukseen pelastaakseen minut, mutta en minä tehnyt mitään mikä olisi vaatinut rohkeutta», hän sanoi.

»Siihen, että tunnustit missä olitte olleet, tarvittiin aivan yhtä paljon rohkeutta», sanoi Tedin isä.

»Enemmänkin», sanoi Ted. »Siihen tarvittiin enemmän rohkeutta kuin mitä minulla olikaan!»

SAM SEIKKAILIJA KERTOO
Tuolla on käärme, Sam. Katso kun ammun sen...
Varo hevostasi, Pete . . .!
COPYRIGHT, 1956, BY WESTERN PRINTING & LITHO. CO.
CRACK!
Huuuh!
Ou!
Iii-unh!
Ai!
Miten voit, Pete?
Olen täynnä kaktuksen piikkejä! Tule alas ja kisko ne irti, Sam! Muuten en voi ratsastaa!

Muutamia vuosia sitten olin juuri pestautunut karjarengiksi eräälle montanalaiselle karjatilalle, kun isäntä tuli sisään hyvin tuohtuneena!

Totta puhuakseni olin ollut suuri suustani . . . niin että tiesin, että minun oli parasta pitää sanani! Ratsastin sinne, missä karhu oli viimeksi kaatanut lehmän.

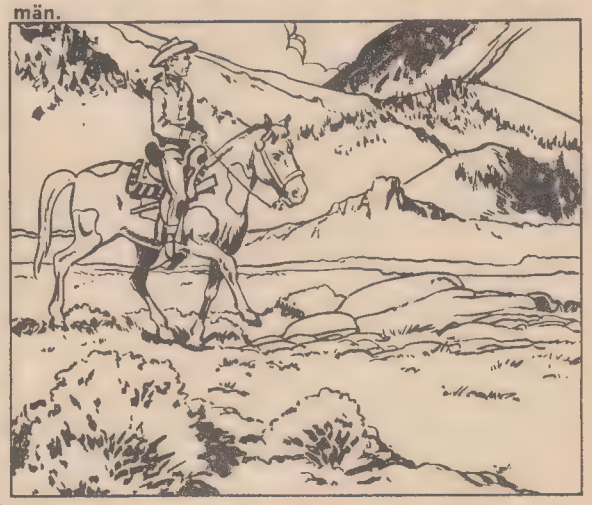

Ratsastin tuulen päältä sinne, missä kuollut lehmä makasi, kun pintoni alkoi korskua ja kieltäytyi etenemästä.

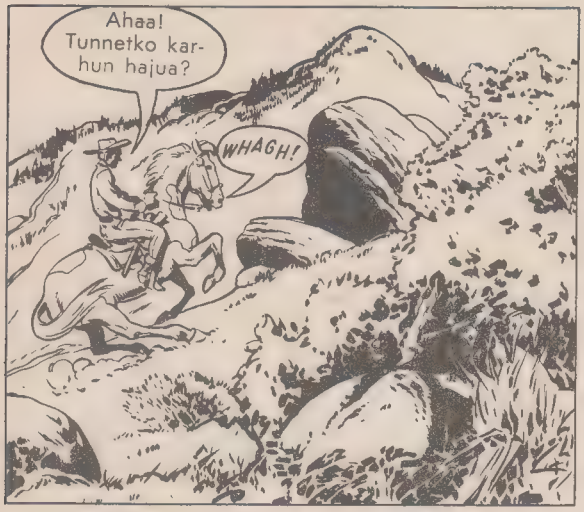

Oli onnellinen sattuma, että karhu sattui juuri olemaan haaskalla . . . iso vanha harmaakarhu! Se kohosi takajaloilleen räpytellen pieniä tihrusilmiään . . .

Sain sen tähtäimeeni, mutta samalla hetkellä kun tuo vanha 44,70 laukesi, kavahti hevoseni takajaloilleen! Se pelkäsi siinä määrin ampumista, että säikkyi jo kun vain kohotin pyssyäni!

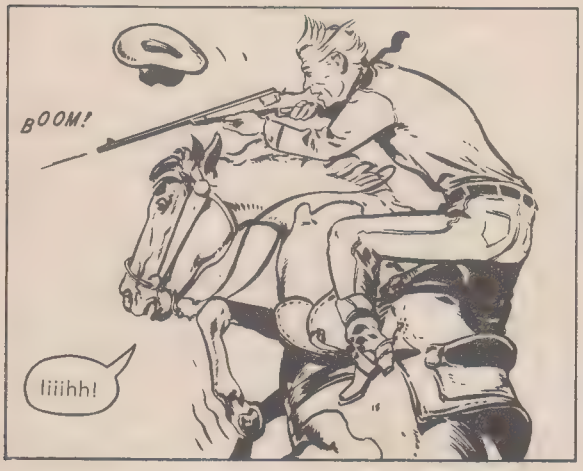

Laukauksen ääni sai sen ihan hassuksi! Potkien ja poukkoillen se säntäsi suoraan lähimpään suonsilmään!

Viimeisellä loikkauksellaan se joutui keskelle pohjatonta, ruohon peittämää suonsilmäkettä!

Ja karhu tuli perässämme . . . ja se tuli kovaa!

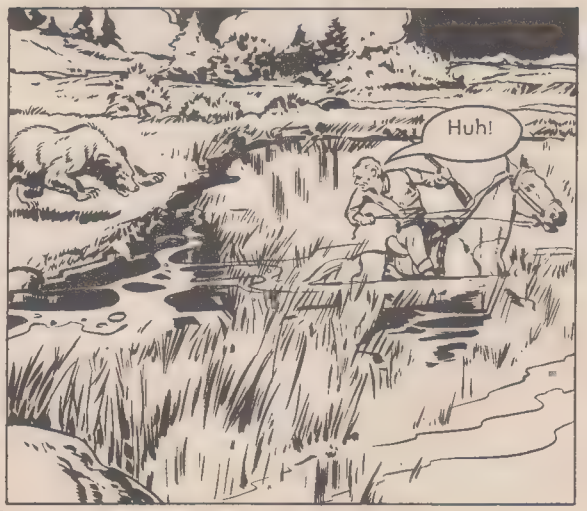

Sain siihen osuman juuri kun se ehti suonsilmän laidalle . . . mutta se ei sitä pysäyttänyt!

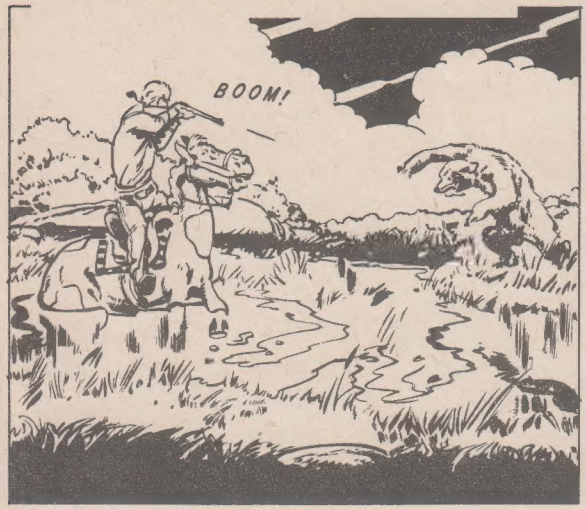

Vain muta hidasti sen kulkua . . . ja toisen laukaukseni oli pakko tehota!

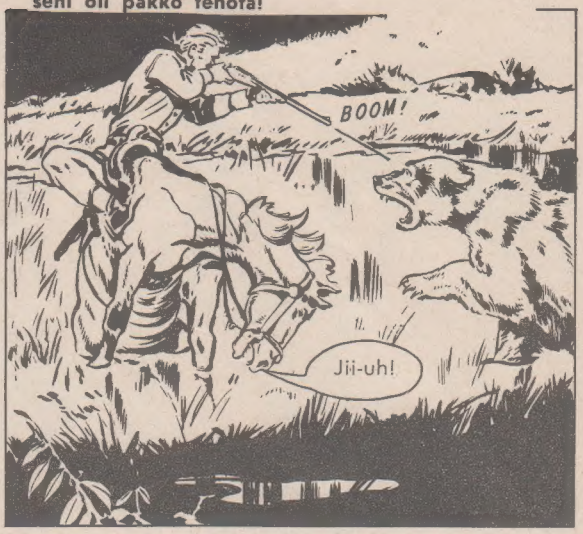

Ja tehosihan se! Mutta sitten minun oli keinoteltava hevoseni ylös mudasta. Sain sen aikaan siten, että kiinnitin lassoni karhun käpälään, niin että lassosta vetämällä sain tuon käpälän läpyttämään hevosta lautasille. Se pani koniin vauhtia!

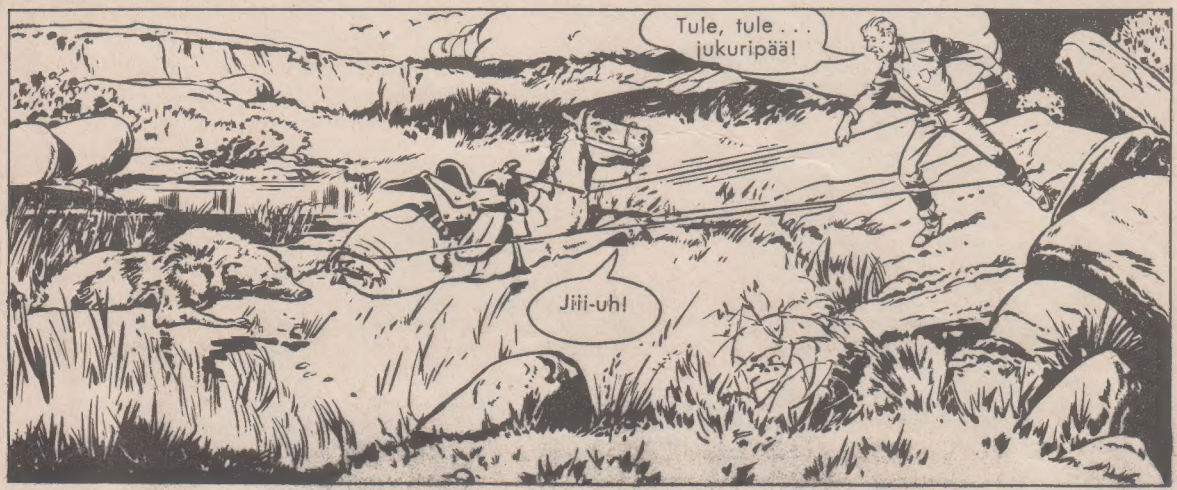

Hevosen sukulaisia

Ihmisen vanhimpiin ystäviin ja auttajiin kuuluu aasi. Tuo pienikokoinen eläin on tottunut kantamaan raskaita kuormia. Aasi on prospäkkärin eniten suosima juhta. Sen pienuus ja sen varmajalkaisuus tekevät siitä ihanteellisen kuormajuhdan vuoristoissa, ja sillä on suuret voimat kokoonsa nähden. Se tarvitsee hyvin vähän vettä ja ruokaa, joten se voi ylittää sellaisia pitkiä erämaataipaleita, joilla hevonen ei tulisi toimeen.

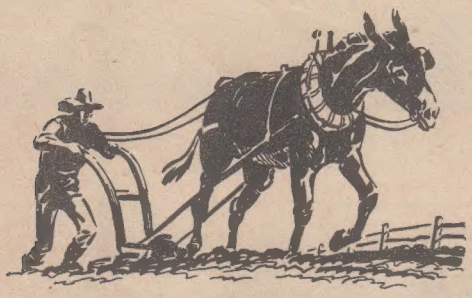

Muuli on puoleksi hevonen, puoleksi aasi. Huolimatta siitä, että toinen sen vanhemmista on aasi, se on yhtä iso tai isompikin kuin hevonen. Muulin parhaita puolia ovat sen itsepäisyys, varmajalkaisuus ja voimakkuus. Se kieltäytyy tekemästä työtä, jos se on liian väsynyt ja tietää rasittavansa itseään liikaa. Se antaa vaikka tappaa itsensä ennenkuin suostuu tekemään työtä silloin kun tietää, ettei voi. Mutta muuten muuli melkein aina tekee nöyrästi ja auliisti työtä. Mutta tuo sen itsepäisyys estää kokemattomia ihmisiä pilaamasta ajokkiaan liiallisilla rasituksilla, niinkuin niin usein tapahtuu hevoseen nähden. Näyttää myös siltä, että muuli sietää työskennellessään korkeampaa lämpötilaa kuin hevonen. Juuri siksi muulia käytetäänkin niin yleisesti etelän maissa.

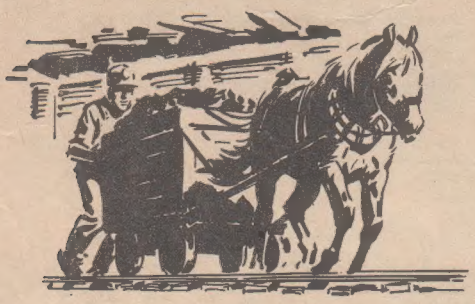

Useimmat ihmiset ajattelevat poneja jonkinlaisina pienikokoisina »leikkihevosina», jotka soveltuvat vain pienten lasten ensimmäisiksi ratsuiksi. Itse asiassa oli poneilla hyvin tärkeä tehtävä kaivoksissa, ennenkuin ihmiset opivat sähkö- ja höyryvoiman käytön kaivosvaunujen kuljetuksessa. Kaivoskäytävät olivat etenkin Englannissa liian ahtaat, jotta niissä olisi voinut käyttää normaalikokoista hevosta vetojuhtana.

Seepra on todellinen villieläin. Se on melkein yhtä kookas kuin tavallinen hevonen, sillä on kovat kaviot, ja se on sangen voimakas. Kukaan ei pysty sanomaan, miksi kenenkään ei koskaan ole onnistunut saamaan siitä ratsua tai valjastamaan sitä rattaiden eteen. Vaikka sirkuksissa saattaakin nähdä seepran tekevän temppuja, vetävän rattaitakin, ei yksikään seepra ole koskaan tehnyt pitkää päivätyötä ihmisen palveluksessa, kuten hevonen tai aasi tai muuli. Jos seepra pystyttäisiin kasvattamaan ratsueläimeksi tai vetojuhdaksi, siitä saattaisi olla suurta hyötyä lämpimissä maissa. Se on immuuni monia troopillisia tauteja vastaan, jotka tekevät hevosen melkein virattomaksi Afrikassa ja muissa kuumissa maissa.

VILLIN LÄNNEN HISTORIA (13. jakso)

REVOLVERIKUNINGAS

Rohkeutensa, kylmäverisyytensä ja ritarillisen käyttäytymisensä ansiosta Wild Bill Hickokista tuli Lännen kuuluisin sheriffi. Hänelle annettiin liikanimi »Revolverikuningas». Mutta hän oli yhtä taitava luodikon käytössä. Hän saattoi tyhjentää revolverinsa kaikki kuusi kutia samaan lennätinpylvväässä olevaan oksaan karauttaessaan täyttä neliä pylvään ohitse. Myös kerrottiin, että hän kuudella laukauksella yhdeksästä osui hopealanttiin, joka heitettiin ilmaan kahdenkymmenen metrin päässä hänestä. Hän voi myös totuudenmukaisesti väittää, ettei hän ollut koskaan tappanut ihmistä muuta kuin itsepuolustukseksi tai ollessaan poliisin palveluksessa.

James Buster Hickok — se oli Wild Billin oikea nimi — syntyi la Sallessa, Illinoisin valtiossa, toukokuun 27. p:nä 1839. Hän ei ollut vielä kahtakymmentä täyttänyt, kun hän läksi kotoaan alkaen kierrellä rajamaita. Hän oli cowboyna Kansasissa, villihevosten kesyttäjänä, toimi johtajana karjalaumoja kuljetettaessa pitkiä erämaataipaleita pitkin myytäviksi ja teurastettaviksi, metsästäjänä, postivaunujen ajajana, karavaanien johtajana Santa Fén ja Oregonin tiellä. Hänellä oli tuhat virkaa...

Hän oli vielä sangen nuori, kun hän eräällä retkellään Uuden Meksikon vuoristossa koki seikkailun, jollaisesta harva Lännen mies on selvinnyt hengissä ja ehjin nahoin. Siellä hän nimittäin vuoripolulla kohtasi kookkaan harmaakarhun, joka takajaloilleen nousten löi häneltä pyssyn kädestä ja rutisti hänet tappavaan syleilyynsä. Mutta Bill surmasi pedon veitsellään.

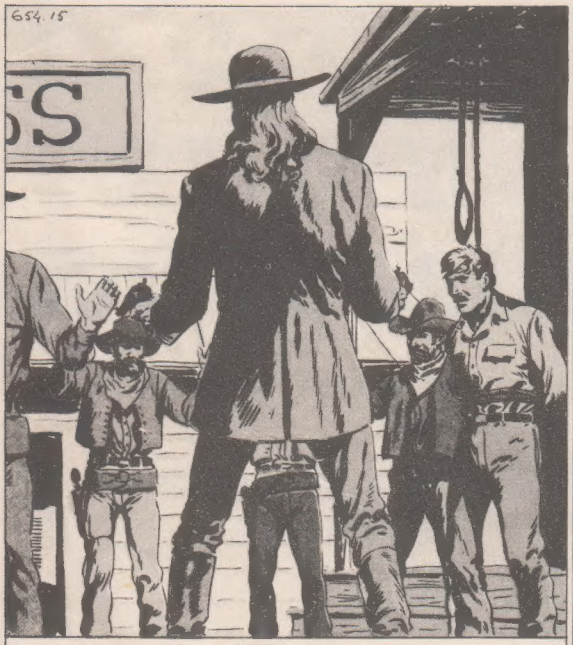

HURJA BILL

Wild Bill eli suomeksi »Hurja» Bill sai lempinimensä seikkailussa, joka hänelle sattui Indépendesissä, Missourin valtiossa. Hän sattui saapumaan tuohon kaupunkiin juuri kun kiihtynyt cowboylauma aikoi hirttää erään viattoman miehen, jota he syyttivät varkaudesta. Bill veti revolverinsa esiin ja pakotti lynkkaajat vapauttamaan uhrinsa. Silloin kuului naisen ääni väkijoukosta: »Bravo, Wild Bill». »Hyvä, Hurja Bill!» Ja tästä hetkestä tuo lempinimi jäi Billille pysyväksi nimeksi.

AMPUI HÄTÄILEMÄTTÄ

Vuonna 1879 Wild Bill Hickok valittiin Kansasin sheriffiksi. Buffalo Bill, joka kuului hänen lähimpiin ystäviinsä, ihaili hänen rauhallisuuttaan kiperissä tilanteissa. Hän ei koskaan hätäillyt ampuessaan, mutta silti hän ennätti aina laukaista aseensa ennen vastustajaansa, vaikka tämä olisikin tarttunut aseeseensa ensimmäisenä.

30:-

TEX

SEIKKAILU No 16

8. vuosik.

3 HYVÄÄ HALPAA JÄNNÄÄ

maanmainiot sarjakuvalehdet, koko perheen suosikit

TEX
VIIDAKKO
VILLI LÄNSI

Hurjia seikkailuja viidakossa, vuorilla ja preerioilla.

Kunkin lehden hinta vain **30 mk.**
Kokovuosikerta **550:-**

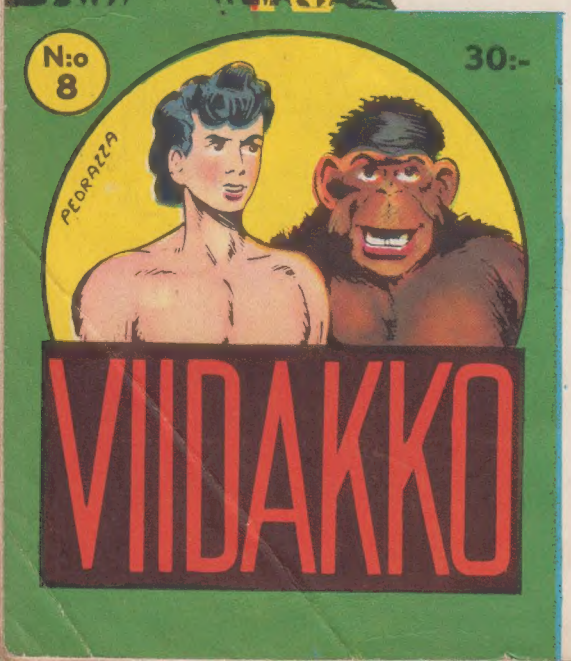

TÄHTI-SARJAT